

Sejm s čebelami v holandskem mestu Venendaal.

obe nogi in se tudi na znotraj opasno poškodovala.

Monštranco in dva majhna ciborija so našli kopalci dne 24. julija t. l. v Krki pri Bršljinu poleg kamnoloma, kjer se izliva v reko mal potoček. Cerkveni predmeti so bili razdrti, zloženi v zaboj, ki je že bil ves obdan od apnenca, znamenje, da je že bil dolgo v vodi. Najdnina je bila izročena orožniški postaji v Novem mestu, ki vrši poizvedbe. Gotovo gre za cerkveni rop pred daljšim časom.

Voz in konj sta padla pri Ljubljani dne 26. julija v Ljublanico. Nesreča se je iztekla brez posebnih posledic.

Prvi polet pred 400 leti.

Portugalci si lastijo slavo in pravico, da je bil eden iz njihove sredine, ki se je kot prvi dvignil v zrak s strojem, težjim nego zrak. Portugalska pisateljica

Donna Maria da Gloria nam je tudi sporočila ime prvega letalca. Pisal se je Joao Torto, po poklicu je bil učitelj. Dvignil se je v zrak pred 400 leti v Vizeu, ki je bilo glavno mesto portugalske pokrajine Beira alta.

Dne 1. junija 1540, trdi omenjena pisateljica v svojih spominih, je poslal Torto po mestu Vizeu posebne oznanjevalce, ki so kričali iz polnih grl: »Naznanjam prebivalcem tega mesta, da ne bo minul ta mesec, da bi ne bili videli največji čudež v podobi moža, ki bo poletel s pomočjo čarovniških peruti s stolpa stolne cerkve na Matejeva polja«

Donna Gloria nam je ostavila tudi natančen opis letalnega stroja, ki je dobival moč za letanje s pomočjo mišičevja letalca. Stroj je imel štiri peruti. Spodnji par je bil manjši od zgornjega. Štiri peruti so bile med seboj zvezane s železnimi, s suknom preoblečenimi obroči. Skozi obroče je vtaknil drzni letalec roke in noge.

Podpis konkordata (pogodbe) med Vatikanom in Nemčijo. Levo nemški podkancelar Papan, na sredini kardinal Pacelli, desno ministerjalni ravnatelj dr. Buttman.

Razna znamenja.

Če ima devojka pre-mnogo ljubčkov, tedaj je to gotovo znamenje, da ne bo nikoli dobila moža.

Če noče bolnik zdravnika ter se ga brani, tedaj je gotovo znamenje, da še hoče živeti.

Če se sluge vozijo, je znamenje, da bode njihov gospodar kmalu peš hodil.

Če ima umetnik pri nas kaj veljave, tedaj je znamenje, da je tujec. Domači preroki in če so še tako izvrstni, nimajo veljave.

Če velik umetnik umrje lakote in pomanjkanja, je znamenje, da se bodo kmalu na čast njemu prirejale imenitne pojedine.

Pavel Keller:

„Hubert“

Roman iz gozdov.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Predgovor.

Legenda pripoveduje o svetem Hubertu, da je na lovu v hladnem gozdu zagledal med rogovjem jelena, kateri je bil radi gonje le napol še živ, bleščeč bel križ, in da je zaradi tega čudeža padel na kolena ter spustil samostrel iz rok. Po tem doživljal je postal do sedaj lahkoživi akvitanski princ tih svetnik.

Hubert pa, o katerem pripoveduje ta roman, ni bil princ, niti lovec ne, še veliko manj pa svetnik. Imenuje pa se po pravici Hubert. Kakor kak lahkomišeln princ je namreč brezskrbno, da, brezvestno užil mnogo veselja v življenju: lovil se je za zlatom, močjo, ugledom, žen-

skami, popivanjem in dobičkom pri igri in je neki dan zagledal bel križ, ki se je svetil, nakar je ta njegova lovska strast obnemogla in postal je tih mož.

Ko je bilo še prav daleč do njegovega večera, se je utrudil. Tedaj je na neki preži zagledal križ velikega trpljenja. Ali se je zabliščal v očeh nališpane, izgubljene ženske, ki je nenadoma bruhnila v jok? Ali je bil narisana na čelu sestradanega obraza, ki je gledal skozi šipe v dvorano, kjer je on razkošno stregel svojemu trebuhu? Ali pa se je zasvetil v svetilnici cerkvenikovi, ki je kazala pot k umirajočemu in ki jo je srečal do grla sit in napol pijan na svojem ponočnem potu domov? Ali pa ga je videl plavati nad belo mrliško blazino, na katero je prerano moral položiti svojo glavo njegov najbolj noroglavi prijatelj?

Nekje pač je zagledal Hubert križ velikega trpljenja.

Morebiti je kdaj v tihi večerni uri, že v somraku, sam sedel v svoji sobi in v misli zatopljen pogledal v veliko zrcalo. V njem je uzi-

Dne 20. junija 1540 si je nataknil letalec na glavo masko, ki je bila podobna široko odprtemu orlovskemu kljunu. Odprtina kljuna bi naj omogočala letalcu razgled. Čudni stroj so potegnili na streho zvonika. Pod zvonikom je bilo toliko meščanov in podeželanov iz okolice, da bi med njimi ne bila našla poti na zemljo dežna kaplja. Ko je oznanila ura v zvoniku peto uro, se je pognal Torto v zrak.

»Kakor bi se bil res zgodil čudež«, piše pisateljica, »je ubral mojster Torto pot po zraku v smeri proti Matejevim njivam.«

Nesreča je hotela, da mu je začela baš v kritičnih trenutkih polzeti z glave orlovska maska. Orlovska glava se je pomaknila letalcu preko oči. Ta nepredvideni dogodek je zmedel letalca, kateremu je vzela maska vid. Trudil se je z obupnimi zamahljaji z rokami in nogami. Slednjič se je prekucnil navpič na neko streho, vendar se ni ubil!

Katoliška mladinska organizacija v Čehoslovaški.

Po svetovni vojni je v novoustanovljeni čehoslovaški državi svobodomiseltvo smelo dvignilo svojo glavo, hoče zavladati vsemu javnemu življenju. Bili so hipi, ko se je dozdevalo, da je doseglo svoj namen. Porazdeljeno na razne stranke, je strnilo svoje moči, da uresniči pred vsem svoj kulturni program. Ako bi bili čehoslovaški katoličani križemrok mirno gledali, kako jim svobodomiseltvo (liberalizem, socializem) odvzema postojanko za postojanko, bi bili kmalu zgubili bitko. Pa je niso, ker so pograbilili za tisto orožje, s katerim jih je napadalo svobodomiseltvo.

in to orožje je organizacija. Po vzoru francoskega svobodoumja je čehoslovaško svobodoumje proglasilo načelo svobodne organizacije, bodisi politične bodisi nepolitične. Katoličani so to svobodo, ki jim je omogočala vse vrste organizatoričnega dela: na političnem in gospodarskem polju, na področju duševne in telesne vzgoje mladine, za sebe izkoristili z velikim pridom.

O stanju katoliške mladinske organizacije v Čehoslovaški je podal jasno sliko občni zbor katoliških mladinskih društev, ki se je vršil v Pragi meseca julija. Zbrani so bili zastopniki mladine, ki je včlanjena v katoliški mladinski zvezi ter šteje nad 70.000 članov, katoliških študentov, semeniščanov in bogoslovcev, prijateljev katoliškega tiska itd. Prisotnih je bilo nad 6000 delegatov iz cele čehoslovaške države. Glavni predmet govorov in predavanj je bil: »Kristus, središče življenja, Kristus, središče dela.« Pojedine panoge organizirane mladine: kmetijska, delavska in vseučiliška mladina, so imele ločena zborovanja, bila pa so tudi skupna zborovanja, ki so potekla svečanostno. Z največjo slovesnostjo se je vršila manifestacija na Štadionu, kjer je bilo poleg 6000 mladinskih zastopnikov zbranih nad 10.000 ljudi. Navzoči so tudi bili katoliški ministri, poslanci in senatorji. Med govori, ki so bili pri tej priliki govorjeni, se je posebno odlikoval govor praškega nadškofa dr. Kašparja, ki je mladino pozival h krščanski zvestobi in značajnosti in h katoliškemu delu. Kakor znano, je na Čehoslovaškem poleg katoliške mladinske zveze še tudi krščanska telovadna organizacija »Orel«, ki šteje preko 120.000 članov ter je bila na praških slovesnostih zastopana po svojih odposlancih. Čehoslovaški katoličani razumejo znamenja in potrebe časa. Nam pa naj so za zgled.

— — —

Velika Nedelja. Naše prosvetno društvo se zopet oglašja. V nedeljo dne 6. avgusta popol-

dne igrajo njegovi člani zanimivo igro »Bele vrtnice«. Prijatelji od blizu in daleč iskreno vabljeni!

Sv. Jurij v Ščavnici. Prostovoljno gasilno društvo Rožički vrh-Stanetinci priredi v nedeljo dne 6. avgusta ob štirih popoldne v Pergerjevi dvorani zanimivo zgodovinsko igro: »Rokovnjači«. Ker je čisti dobiček namenjen za nabavo gasilskega orodja, zato se igre udeležite v obilnem številu!

Št. Andraž pri Velenju. Ko so se igralci tukaj Katoliškega prosvetnega društva pripravljali na dramo iz življenja beračev »Dva bregova«, so pokazali izredno požrtvovalnost in vztrajnost. Kljub temu, da so bili po dnevu vpreženi v trdo in naporno kmečko delo, kljub temu, da so imeli nekateri skoro uro daleč do Društvenega doma, niso omagali, temveč so prihajali redno in točno k vajam. In ko so v nedeljo dne 23. julija igro priredili, so znova pokazali, koliko se lahko doseže s krepko voljo. Kljub temu, da je igra izredno težka ter tukaj tehnične ovire za njo velike, so jo vendar podali tako brezhibno, da smo bili vsi iznenadeni. Zlasti so mnogo pohvale želi g. Stanko Brunšek v vlogi beraškega kralja Macafurja, gđc. Tončka Triglavova v vlogi krčmarice Komposarice ter gđc. Terezika Vašlnova v vlogi njene hčere Rone. Ugajala sta tudi g. Ant. Praprotnik v vlogi beraškega gizdalina Floreta Briga in g. Ivan Bizjak v vlogi prevratnika Krištofa Bogataja, ki uide iz beraškega brega na breg bogatih in vplivnih ljudi. Škoda samo, da zaradi slabega vremena udeležba ni bila taka, kakršno smo si želeli in kakršno je zaslužila požrtvovalnost igralcev. Zato se igra ponovi v nedeljo dne 13. avgusta, ob treh popoldne v Društvenem domu. Ponovno nastopita tudi pevski in tamburaški zbor. Kdor hoče videti beraškega kralja Macafurja, kdor hoče spoznati, kakšna je borba med dvema večno si sovražnima bregovima: med beraškimi in bogatimi ljudmi, ta naj ne zamudi priti pogledat. Vstopnina je pa tudi tako malenkostna, da zaradi nje se pač vsakdo lahko udeleži te predstave. Torej na svidenje dne 13. avgusta v Društvenem domu. Bog živi!

Gornji Grad. V nedeljo dne 6. avgusta proslavi naše prostovoljno gasilno društvo 50letnico svojega obstoja. Na predvečer proslave

sliko utrujenega bedaka, nad katero je visel križ življenja, ki ni imelo nobenega zmislja in ki mu je bil določen konec brez vsake milosti.

In tedaj se je preselil v gozd.

— — —

Hubert bo zgodbo o svojem prvem letu v gozdu sam pripovedoval. Jaz nisem Hubert — in vendar sem! — Ti, bralec, nisi Hubert — in vendarle si! Ne vprašujva ga, kdo je. Hubert je. Ne bova ga spoznala na njegovih lovskih potih, temveč v njegovih prvih tihih dneh, ko je šel v sebe.

Hubert se je preselil v gozd, ker je mislil, da je gozd kraj miru, torišče, ki leži življenju od rok. To je bila seveda zmotna. Gozd ne leži življenju od rok, sam je del življenja z vso vihravostjo in gonjo, ljubeznijo in pogonom, z vsem veličjem in s smešno drobnarijo, z bliskovito naglimi dogodki in s širokimi goličavami, z življenjem in umiranjem. V gozdu so daljni razgledi in zelo mračni kraji, smejoči se trav-

niki in zatohla močvirja, prijazne obpotne hišice in zahrbtna nastave. V gozdu se vsak dan praznuje na milijone svatovščin in se vsak dan dogaja na milijone umorov. Hiše se stavijo, družinska sreča se ustvarja, sovražni sosede prebivajo tam, ljubezen in ugonabljanje. V kapljici, ki visi od trstikovca, se dogajajo najbolj neverjetne reči.

Gozd je del sveta, nič drugega torej kakor svet sam. Ljudje pa iščejo v njem nekaj posebnega, kakor stoje s pobožno grozo pred razvalinami gradu, kjer se nekoč morebiti ni godilo nič drugega, kakor da so klali teleta, predli in izterjevali davke.

Tudi ljudje v gozdu so taki kakor so drugi ljudje. Toda vendar — nekaj samotnega, senčnega je okrog njih. Stanujejo vsi na enem kupu kakor pod skupnim šotorom, ki ga je razpel gozd okrog njih in nad njimi. Gozd je pravzaprav njih gospodar, zapovednik, veliko bolj, kakor pa je mesto zapovednik meščanom. Mesto je svobodoljubna teta, gozd pa samodržan oče.

Če ni v mestu na kakem prostoru razsvetljave, je znamenje, da bi moral tam (zaljublencem) svetiti mesec.

==
Kaj je smola.

Smola je, ako gre kratkovidnež na bal ali v gledališče, pa očala doma pozabi.

Smola je, če je kdo v družbi, pa ima nahod, robca pa ne.

Smola je, če se kdo spomni v trenutku, ko bi moral resen biti, na zdravo šalo in se mora smejati.

Smola je, če zaljubljenec prav občutno poje pod oknom svoje izvoljenke, potem pa drugega dne izve, da je ni bilo doma.

bo bakljada po mestu, naslednji dan dne 6. avgusta bo ob 2. uri sprejem društev in tovarišev pri g. Kolencu v spodnjem mestu. Nato bo povorka po mestu in naposled na veselilni prostor, kjer bo velika gasilska slavnost. Dopoldne bo v tukajšnji škofijski cerkvi sv. maša zadušnica za umrle gasilce. Društvo se je aktivno udeleževalo v dobi minulega polstoletja pri 30 večjih in manjših požarih. Ima med svojimi tovariši tudi več odlikovancev, in sicer so bili v tej dobi odlikovani trije z zlato kolajno za zvesto 40letno delovanje v društvu, 8 pa s srebrno kolajno za 25letno delovanje. V dobi dolgih 50 let si je društvo tudi gmotno toliko opomoglo, da si je zgradilo ličen društveni dom, nabavilo poleg dveh ročnih brizgaln motorno brizgalno in še razno drugo potrebno gasilsko opremo. Opozarjamo vse gasilce in prijatelje gasilstva na to velicopomembno slavo.

Kazaki proslavljajo rusko ime.

Pred svetovno vojno smo kazake le malo poznali. Vedeli smo le, da so silno drzni jezdeci, a drugače so nam jih slikali kot surove, napol divje ljudi, ki v vojski ne poznajo nobenega usmiljenja. Ker je v bojih zoper boljševike bilo največ kazakov, je po boljševiški zmagi zapustilo mnogo kazakov Rusijo, ker bi jim sicer bilo šlo za življenje. Danes jih najdemo po celi Evropi in deloma tudi po drugih delih sveta. In resnici na ljubo moramo priznati, da so kazaki popolnoma drugačni kot so jih nam slikali Nemci; niso le pogumni, marveč tudi omikani, uljudni in verni ljudje.

Posebno znani so nam kubanski kazaki — džigiti. Džigit je tatarska beseda, pomeni v našem jeziku jezdec. In džigitovka je njihovo vratolomno kretanje na konjih, n. pr. kazak pobira, sedeč na konju, v najhujšem diru robce na fleh, se sklanja z glavo do tal, skače po konju, telovadi, stoji in drži zastavo v rokah itd. Pojejo svoje kazaške pesmi in plešejo svoje zanimive ples,

zlasti »lezginko«. Džigiti so gotovo najdrznejši jezdeci na svetu, zdi se, kakor da bi bili zraščeni s konji.

Več takih skupin džigitov od 6 do 12 mož in 6 do 12 konj pohaja zdaj po Evropi in Ameriki, polkovnik Elisejev pa ima pod seboj celo 25 mož in pripadajoče število konj. Potujejo iz ene države v drugo, od mesta do mesta, povsod dajejo svoje vratolomne predstave. Vse jih občuduje in prijazno sprejema od visokih vojaških činov do zadnjega siromaka. Ena taka skupina džigitov, ki se je organizirala leta 1922 v Jugoslaviji, je lani jeseni že obhajala svojo 10-letnico in je prehodila velik del Evrope. Povsodi so jo ljubezljivo sprejemali.

Na Ogrskem so se mudili tri leta — tam so našli v vsakem polku oficirje, ki so govorili ruski. Septembra 1. 1924 so v nekem mestu naleteli na poveljnika 7. ogrskega huzarskega polka, katerega so v avgustu leta 1914 pri mestu Gorodok ranjenega ujeli kazaki I. kazaškega polka. Ta je vse džigite povabil v svoj grad in z besedami: »To so moji rešitelji!« jih je predstavil svojim starišem. Huzarski poveljnik je našteval vse podrobnosti boja, v katerem je bila avstrijska divizija uničena, sam je pa ostal ranjen na bojišču. »Po boju ležim na polju«, tako je pripovedoval, »in čakam zverske obsodbe od strani kazakov. Spomnil sem se tebe, o mamica, in rad bi se bil skril v tvojem objetu. A prišli so in so me pobrali kubanski kazaki, dali so mi jesti in piti, ponudili so mi tobaka in belega kruha. Odpravili so me v oficirski zbor, kjer so me zopet pogostili.« Pri tem pripovedovanju je bil tako ganjen, da se je kar tresel. Potem je pripovedoval o svojem ujetništvu v Sibiriji in o povratku v domovino. Mati se je razjokala, oče pa je pil na zdravje hrabrih kubanskih kazakov in pogumnih huzarjev. Vesele pesmi in ples je poživila druba veselih džigitov in vrle ogrske rodbine.

V drugem mestu so džigiti prejeli v dar kindžal in dve kazaški sedli, kateri so jim Ogrji odvzeli v svetovni vojni.

Henko

Henkel-jeva soda za pranje in čiščenje je za namakanje perila neobhodno potrebna. Henko odloči vso umazanijo ter vam prihrani trudopolno predpranje. Pazite vedno na ovitek z znakom leva.

Imenitne predstave so imeli na Dunaju in v Gradcu. Listi so pohvalno pisali o kazakih in eden je priobčil celo pesem, zloženo kazakom na čast. V mestu Gmunden je bilo pet predstav in vseh se je udeležila hči bivšega cesarja Viljema II., Viktorija Luiza, soproga vojvoda Ernsta Avgušтина Braunšvajga. Po prvi predstavi so bili džigiti povabljeni v njeno vilo na obed, ki je bil pripravljen na ruski način.

Tudi v Nemčiji in v Franciji so imeli kazaki velike uspehe. Listi so mnogo pisali o njihovem junaštvu in o njihovi veliki spretnosti.

V Kopenhagenu na Danskem je bilo dne 13. junija 1931 zbranih na polju 35 tisoč oseb, ki so gledali drzno kazaško predstavo. Tam je bivala takrat velika

Smola je, če mislimo, da gre pred nami dober znanec in mu prijateljski potrkamo na ramo; ko pa se dotičnik ozre, vidimo, da je krojač, kateremu smo še dolžni na obleki.

Smola je, če hočeš gospodični uljudno robe pobrati, a ti v tistem trenutku hlače počijo.

Smola je, če kdo v svoji zamišljenosti vtakne gorečo smodko narobe v usta in se na jezik speče.

Smola je pa še hujša, ako bi kdo rad smodko kadil, pa je nima.

Smola je, ako moramo kaj plačati, pa smo denar doma pozabili.

Tako bo gozd v tem romanu pravzaprav »glavni junak«. Hubert niti ni najvažnejša oseba, le poročevalec je, naslov posodi.

Kos življenja, kakor se dogaja v gozdu — in v katerega zaide Hubert — to je vsebina tega romana.

Prvo poglavje.

O starem in novem domotožju, nato pa o različnih dománjih ljudeh.

Šele tri dni sem v tej hiši. Okrog in okrog mi je vse novo. Vsa pota se moram šele naučiti najti. Komaj štiri ljudi, ki sem jih srečal, poznam po imenu. Ničesar še ne vem o teh kočah in dvorih v gozdu, ničesar o njih usodi in prebivalcih.

Vse moram šele preiskati. Duh in srce bi imela torej dovolj opravka. Toda v teh treh dneh se mi je več ko enkrat zarežal dolgčas v obraz. Šele sinoči me je obšla velika bojazen, da ne bom strpel tukaj, in ko je stal mesec že visoko na nebu, sem stopil k oknu in pograbilo me je domotožje.

Ko sem bil še mlajši, sem več ko leto dni koprnel po neki daljni deklici, s tožno željo po njej, ki jo more imeti le mehkočutna mladost, s tesnobno žalostjo v srcu, z ugaslim, praznim sijem v očeh, da, često z grenkim okusom na jeziku in nekakim davljenjem v grlu. Tako hudo je bilo tisto hrepenenje! Ščasoma pa sem zbolel in vedel sem, da je le eno zdravilo zame — bližina prelube deklice. Tako sem odpotoval k njej, kakor hitro je bilo mogoče, in z vsako postajo, s katero sem ji prišel bliže, se je domotožje zmanjšalo, dokler ni umrlo v velikem, toda čudno nemirnem veselju.

Ko sem bil pri deklici in ko je bila tesnoba svidenja premagana, sreča prvih dni okušena in ko sva šla zvečer sama po mraku, se je tisto hrepenenje, tisto veliko domotožje zopet vrnilo. Deklica, ki je šla ob moji strani, se mi je nenadoma zazdela tuja in moje hrepenenje je iskalo drugo, ki jo je bilo vedno iskalo in ki — ni bila ta moja soseda.

In tiste druge nisem poznal!

kneginja Olga Aleksandrovna. Povabila je džigite na obed ter jim je razkazala svoj vrt, jezero na vrtu in vse svoje gospodarstvo.

Tako širijo kazaki-džigiti slavo ruskega imena po svetu, ena skupina v tej,

druga v drugi državi. Toda kolikor moremo posneti iz njihovih listov, vlada v njihovih srcih silno domotožje po lepi domovini. Zato jim iz srca želimo, da bi prej kot prej zopet mogli napajati svoje čile konje v bistrem Kubanu!

Najveličastnejša proslava dveh jubilejev v Sloveniji.

Sprejem in pozdravi v soboto.

1900letnico Zveličarjevega rojstva in biserni mašniški jubilej nadškofa dr. A. B. Jegliča je proslavila Slovenija v soboto in nedeljo s sijajno manifestacijo ljubezni in spoštovanja do Kristusa in svojega toliko letnega nadpastirskega voditelja. Že vožnja jubilarja iz Gornjega grada do Ljubljane v soboto popoldne je bila dokaz, kako časti slovenski narod duhovnega očeta, ki je vladal 30 let svoje ljudstvo. Vse župnije od pričetka vožnje do Ljubljane so tekmovalle glede zmagoslavne sprejema in pozdrava sivolasega in toliko priljubljenega nadškofa. Na stotine mlajev je stalo ob cesti, povsod zastave, slavaloki, venci, cvetlice, otroci, odrasčeni in mladina z duhovščino so prihiteli od vseh strani svojevoljno, da pozdravijo v gostih špalirjih vladiko, ki je desetletja naš narod vodil, zanj deloval, z njim trpel ter mu je še danes v visoki starosti ljubljani oče.

Ob prihodu nadškofa v Ljubljano je bilo mesto v zastavah, povsod ljudske množice, ki so pozdravljali burno slavljenca po ulicah in pred ljublj. stolnico, kjer so čakali nadškofa: vladike, infulirani cerkveni dostojanstveniki in vsa ljubljanska duhovščina. Pri izstopu iz avtomobila je izrekel jubilar tu kratko dobrodošlico ljubljanski vladika dr. Rožman. Po zahvali dr. Jegliča je bil slovesen vhod v cerkev, kjer je molil nadškof lavretanske litanijske. Po molitvah v cerkvi se je podal nadškof v škofijo in bil med potjo navdu-

šeno pozdravljen od udanih mu množic.

V soboto zvečer je priredila jubilar tu Pevska zveza v veliki dvorani »Uniona« slavnostni koncert, za katerega so bile razprodane vstopnice že začetkom tedna. Koncerta es je udeležilo poleg dr. Jegliča 12 škofov in zelo mnogo drugih odličnih osebnosti. Pri koncertu je sodelovalo okrog 350 pevcev ter pevk. Med koncertom je imel nagovor na biseromašnika predsednik Katoliške akcije dr. M. Krek. Po jedrnatem govoru je odmevala cela dvorana navdušenih vzklikov veselja, ljubezni in spoštovanja do vladike, ki slavi kot voditelj slovenskega ljudstva tako red in pomenljiv jubilej.

Glavna proslava v nedeljo.

Nedeljska proslava obeh jubilejev je bila gotovo ena največjih manifestacij, kar jih je doživela Slovenija, saj cenijo udeležence iz vseh delov naše domovine do 60.000. Že v soboto ponoči je došlo v Ljubljano več vlakov in med temi tudi 3 vlaki štajerskih romarjev na Brezje, ki so se tudi udeležili Kristusove in nadškofove proslave. V nedeljo od 7. ure naprej so se premikale cele procesije od ljubljanskega kolodvora proti Stadionu. Med pešci je bilo vse polno okrašenih vozov, kolesarjev, in vse je mnenja, da toliko pestrih narodnih noš še ni videla Ljubljana kakor tokrat.

Krog pol desetih so prišle v Stadion prve skupine narodnih noš, 100 parov in 120 zastav Marijinih družb. Nazad-

nje so prikorakale še druge narodne noše, okrog 1500, ki so zavzele ves prostor levo in desno od oltarja. Krog stopnic oltarja se je postavilo 5 godb, nekoliko više nad njimi so se zbrali pevski zbori. Na vsaki strani oltarja sta bili postavljeni dve tribuni za častne goste. Na desni strani za škofo ter cerkvene dostojanstvenike, na levi za predstavnike oblasti.

Pred pričetkom slovesnosti, ki je začela ob 10. uri, so se pojavili na tribuni kot zastopniki vlade trije ministri, ban in podban, kraljevi adjutant in razne druge odlične osebnosti.

Z jubilarantom so prišli v sprevedu in nato zavzeli častna mesta na tribuni tudi vsi v Ljubljano došli jugoslovanski škofje, tako zagrebški nadškof dr. Anton Bauer, belgrajski nadškof Ivan Rafael Rodič, uniatski škof Dionizije Njarađi iz Križevcev, ki je med našim ljudstvom vzbujal posebno pozornost, ker je imel mesto mitre, kakor jo nosijo naši rimskokatoliški škofje, na glavi po grško-katoliškem običaju krono, dalje mostarski škof Alojzije Mišić, šibenški škof dr. Jerolim Mileta, splitski škof dr. Kvirin Klement Bonefačić, dubrovniški škof dr. Josip Marija Carevič, krški škof dr. Josip Srebrnič, skopljanski škof dr. Janez Gnidovec, mariborski škof dr. Ivan Tomažič ter ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

Iznad oltarja se je dvigal 9 metrov visok križ. Ob pojavu jubilaranta na slavnostnem prostoru je zadonela pesem »Biseromašnik bod' pozdravljen!« Ko so se polegli tisočeri in tisočeri glasni pozdravi, je spregovoril ljubljanski škof dr. Rožman. Prekrasni škofov govor so prenašali zvočniki, da so čuli vsako besedo razločno v najbolj oddaljenih kotih Stadiona. Vso slavnost pa je prenašal radio vsem onim, katerim ni bilo mogoče se osebno udeležiti obeh jubilejev.

Po govoru dr. Rožmana je daroval sivolasi jubilarant biserno sv. mašo.

Širite „Sl. Gospodarja!“

Kako sem poslednji čas svojega življenja hrepenel po gozdni samoti. Kakor jelen po čisti studenčnici, kakor preganjani po varnem zavetju, kakor otrok po materinem naročju.

Sinoči pa, ko je plaval mesec nad vrhovi jelk, ki stoje okrog mene in moje lične gozdne hišice, tako srebrn in lep, in ko sem slišal mirno dihanje spečih dreves, je takole v mesečini izpolnjene ljubezenske bližine — domotožje zopet prišlo in začel sem se bati, da pač tudi ta gozd ne bo tisto, kar naj bi mi bilo k miru.

Jaz kot človek iz velikega sveta sem se smejal svetobolju; toda hudo je, ker ne vem, za čim pravzaprav koprnim.

Za starim življenjem? Gotovo ne. Njegovo veselje sem moral poplačati z neumno zapravljenim denarjem, z bednimi očitki vesti, z izgubljenim zdravjem. Huje kakor najpodlejši oderuh me je ogoljufalo življenje, je za ceno svoje ničevosti terjalo milijonske obresti in jaz bedak nisem opazil, ali pa nisem hotel opaziti, kako nesramno sem bil varan, ampak sem vse, prav vse plačal.

Ali pa hrepenim po svojih prijateljih? Neki pesnik je rekel: »Žalostna je pesem, tista namreč o dobrih prijateljih.« Imel sem celo množico »prijateljev«. Večina so bili kratkočasni, sijajni tovariši pri igri, vinu in plesu; toda če je eden izmed njih odšel, ni pustil nikakršne praznote za seboj; prav lahko se je našel, ki ga je nadomestil. Potem jih je bilo nekaj, ki so me izkoriščali; bili so to siromaki, katerim naj bo odpuščeno. In bil je med njimi še eden, pobožnjakar, ki mi je venomer pridigoval o morali. Ta je bil med vsemi najbolj priskuten in zopr. Pomagal sem mu bil na noge, da je odšel, in sedaj se peča z menoj le na ta način, da mi dela sramoto. Štiri prijatelje sem imel: enega, kateremu sem se lahko vsega izpovedal in ki je vedno našel zdravilno besedo — ta je umrl — in drugega, ki je menil, da je bistvo prijateljstva v tem, da si poveš vselej nepopačeno resnico in ki mi je zato vsak dan in vsako uro oporekal in postajal surov. S tem se zabavam sedaj rajši pismeno. Tretjega je vrglo življenje daleč na

Resnice v pregovorih.

»Dež za solncem mora biti!« rekel je pijanec, ki se je vračal po noči domov in je v trenutku, ko se je luna skrila za oblake, padel v mlako.

»Čas vse rane zaceli!« Ta pregovor je čital imeniten zdravnik in pripomnil: »Torej je čas največji goljuf sveta, ker nam sicer rane zaceli, a naposled nas pa vendar — vse podavi.«

Zakonska sol.

Učitelj je obravnaval v šoli sol. Ko je začel govoriti o njeni uporabi pri soljenju jedil, vpraša nekega šolarčka:

Ob koncu sv. daritve so zapeli pevci ob spremljanju godbe »Povsod Boga« in državno himno »Bože pravde«.

Sledila sta še govora zagrebškega nadškofa dr. Bauerja in lavantinskega škofa dr. Tomažiča.

Zaključil je manifestacijo najiskrenejši del proslave — odhod jubilanta v častnem spremstvu med ganljivim nazdravljanjem iz grl tisočeri mno-žic, ki so klicale: »Bog živi našega nadškofa! Naj živi naš biseromašnik!«

Vrhunec je doseglo ljudsko navdušenje, ko se je ob izhodu iz Stadiona slavljence obrnil in podelil zbranemu narodu svoj blagoslov.

Cela dopoldanska manifestacija je potekla v najlepšem redu. Sledilo ji je skupno kosilo, katerega se je udeležilo 12 škofov, cerkveni dostojanstveniki in pripravljalni odbor.

Ob treh popoldne bi se imel vršiti na Stadionu koncert Pevske zveze, pri katerem bi naj sodelovalo 2400 pevcev, a ga je preprečilo silno neurje. Mesto koncerta na prostem se je vršila v stolni cerkvi cerkvena svečanost z litanijami in petjem.

Sv. Peter pri Mariboru. V nedeljo dne 6. t. m. priredi šentpetersko gasilno društvo v gostilni pri Kovačiču vrtno veselico s koncertom. Začetek ob 14. uri. Vabljeni gasilci ter drugi gostje iz domače župnije, Maribora in od drugod.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Poročila se je dne 17. julija vzgledna članica tukajšnje Marijine družbe Micika Partličeva iz Jurskega dela s pridnim mladeničem Jožefom Šuman iz Gasteraja, tudi član Marijine družbe, Micika je že tri leta po svoji rajni materi skrbno gospodinjila s svojim priletnim očetom in sestrami. Njuna lepa priprava na zakonski stan nam je porok, da bo Partličeva hiša, kakor dozdaj še nadalje ostala poštena in zgledna. Na go-

stiji se je nabralo za afrikanke misijone 62 Din.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Nenadoma se je zopet oglasila bela žena v Petričevi hiši v Gornji Voličini ter po kratki mučni bolezní preselila v večnost 38letnega sina Jožefa, ki je bil vzor marljivosti in neutrudljive delavnosti. Marsikatero oko je plakalo za njim, ker je bil v uslugo in pomoč vsakomur, kjer in kolikorkoli je mogel. Dobri pogrebi so zbrali za »kruh sv. Antona« v odkup afrikanških sužnjev 111 Din, za kar jim prisrčni »Bog« plačaja!

Zikarce. (Smrt blage matere.) V Zikarcah št. 42, občina Sv. Barbara pri Mariboru, je preminula posestnica gospa Marija Bezjak. Pokojnica je bila mati policijskega podnadzornika v Ljubljani g. Franca Bizjaka, ki je služboval svoječasnó v Mariboru. Dosegla je starost 75 let. Bila je blaga žena, dobra gospodinja in mati. Globoka vernost in pobožnost sta bili poleg pridnosti in skrbnosti za blagor svojcev glavna njena vrлина. Pokopali so jo dne 24. julija pri Sv. Barbari. Svetila ji večna luč — žalujočim pa naše iskreno sožalje!

Hajdina pri Ptuj. Dne 16. julija t. l. smo praznovali v Hajdini 20letnico obstoja prostovoljnega gasilnega društva Hajdina. Cerkev, gasilci, šola in občinstvo so se združili k skupnemu delu, da bi bil dan čimbolj slovesen. Gasilno društvo je dobilo polno priznanja za svoje človekoljubno delo. Velike množice občinstva so se udeležile slavnostne sv. maše, katero je daroval ptujski prošt g. dr. Zagar ob asistenci domačega g. župnika in g. p. Antona. Pred blagoslovitvijo motorne brizgalne je prekrasno govoril g. prošt o nalogah gasilcev, stavljajoč največjo Ljubezen — Jezusa Kristusa — vsem za vzgled. Načelnik gasilnega društva g. Petje je govoril o delovanju in težavah društva. Kot tretji govornik je nastopil podstarosta Jugoslovanske gasilske zveze g. Musek, ki je z iskrenimi besedami čestital društvu k lepim uspehom. Predpoldanska slavnost se je zaključila z mimohodom vrlih gasilcev, ki so prišli v obilnem številu iz bližnje okolice. Pri skupnem obedu se je izreklo več lepih napitnic gospej in gospodu Carl, ki sta kumovala novi motorni brizgalni. S tom-

bolo, katere je bila zelo dobro obiskana, se je zaključil slavnostni dan, ki bo vsem ostal v najlepšem spominu.

Sv. Bolhenk pri Središču. V naši župniji je dne 25. julija umrl trgovec in posestnik g. Ivan Rau. Naj v miru počiva! Žalujočim naše iskreno sožalje!

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Zadnjo nedeljo so nas vzdramili Antonjevcani. Igrali so pri nas dve krasni burki, katere še nam danes vzbujajo lepe spomine. — Preselili sta se dve najstarejši Marijini družbenici v večnost. Kata Divjak iz Zagajskega vrha in Marija Zavernik iz Benediškega vrha v 73. letu življenja. — Omeniti še je, da se bliža 11. avgust. Po vojni se vrši po običaju romanje na Sladko goro. Tudi letos ne bomo tega opustili, temveč še številnejši hočemo biti. Spred je ta: Dne 11. vagusta zjutraj ob šestih bo pri Sv. Treh kraljih sv. maša za romarje. Nato odhod čez Sv. Trojico na Ptujsko goro, tamkaj večernice in počitek. Naslednji dan sv. maša in odhod skozi Majšperg na Sladko goro. Tu se posvetimo prebl. Devici. Naslednji dan obiščemo znano božjo pot sv. Roka in nato povratek na Poljčane in z vlakom v Maribor. Vsi, ki se udeležite romanja na Sladko goro, se prijavite pri Sv. Benediktu št. 2.

Sv. Trije kralji v Slov. goricah. Praznik Marije Device Vnebovzete bomo zopet slovesno obhajali. V ponedeljek v predvečer bo ob šestih pridiga, v mraku rimska procesija, na praznik dvojno sv. opravilo, 4 sv. maše. Romarji iz Slovenskih goric, iz Prekmurja in iz Medžimurja, na veselo svidenjel!

Formin. K boljšemu življenju nad zvezdami je poklical Vsemogočni v nedeljo dne 23. julija prevžitkarico Ano Kovačec. Pokojnica je bila vzgledna žena in odkrit značaj. Bila je pravi tip slovenske žene: skromna, skrbna, pobožna in požrtvovalna za vse dobro. Mehkužnosti in udobnosti ni poznala; njeno življenje, kakor se je sama večkrat izjavila, je bilo polno težav in napornega dela. Skoro do zadnjega zdrava in zaposlena z raznimi deli v prid domačim in sosedom, je po bridkem bolehanju, previdena s tolažili sv. vere, v 71. letu starosti preminila. Dobro ženo priporočamo vsem znancem v pobožno molitev in blag spomin!

»France, kaj pa storijo tvoj oče, če jim ni meso dovolj soljeno?«

Učenec: »Tedad ga vržejo materi v glavo.«

Vzgleđ.

Bratu nekega duhovnika, ki je vedno pridigal proti nezmernosti, reče nekdo: »Glej, kako uči tvoj brat, ti pa si vendar največji pijanec!«

»Tega ne razumeš!« se odreže pijanec, »jaz in moj brat delujeva skupaj. On pridiga in uči proti pijančevanju, jaz sem mu pa v — strašilni vzgleđ.«

Prepir za možovo brado.

Neka Parižanka je vložila pred kratkem

tuje, četrtega pa drži boj za obstanek v neprestani tlaki.

»Bratov in sester nisem imel. Starši so že davno mrtvi, umrli so, ko sem bil še otrok. Varuh, ki me je zredil, je bogato dediščino v denarju, ki so mi jo zapustili starši, vestno upravljal; toda tista bogastva, ki jih ima otrok sicer: razposajenost, veselo srce, ali celo ljubezen — vse to mi je mož poneveril. Več mi je poneveril, kakor če bi bil neupravičeno segel po mojih vrednostnih papirjih.

V moje stanovanje v mestu je nekoč vdrl vlomilec, ukradel zlato uro in prstan, vreden okrog pet tisoč dinarjev, in je dobil za to dve leti ječe.

Moj varuh pa, ki je vlomil v paradiž mojih otroških let in ki mi sicer ni ukradel kovanega denarja, zato pa ves nakit mladih let, ni bil kaznovan niti z enim dnevom zaporu. Na svoj enindvajseti dan, ko sem postal polnoleten, sem mu pisal pismo, da sem si bil dal po nekem strokovnjaku izračunati, da je trud, ki ga je imel z menoj, vreden 2000 Din; to vsoto da sem danes

poslal »Društvu za varstvo otrok«, kjer je njegova žena predsednica, zato, da bo med nama vse poravnano. Svojega računa pa ne bom pošiljal njemu, temveč Bogu, ki vse natančno plača.

Veliko odlikovanj ima država. Biti pa bi moralo tudi odlikovanje za take varuhe, ki svojo dolžnost, da nadomeščajo umrlega očeta, res izpolnjujejo. Toda sodišča, ki določajo varuštva, bi teh odlikovanj ne smela predlagati, ker se zadovolje s preskromnim delom; tudi občine ne in ubožni očetje, kajti ti imajo vse varuštvo več ali manj za neko breme; tudi varovanci sami bi ne bili čisto opravičeni, kajti ti so, oh, privajeni tako veliki skromnosti, prečestokrat ne utemeljeni hvaležnosti, da bi tudi oni hvaležno odlikovali umazane lenuhe, ki ne poznajo ljubezni, ker ne vedo za boljše. Če bi gospod Bog sam mogel podeljevati odlikovanja varuhom, on, ki edini vé vse in pozna srce in obisti, potem bi bil ta red mnogo redkejši kakor je zlata kolajna za preprostega moža, toda tudi potem — kakor ta — pošteno in s težavo prislužen.

Sv. Barbara v Haložah. Poročila se je dne 18. julija t. l. vrla članica Marijine družbe Nežika Zebec iz Brezovca z orožniškim podnadnikom g. Josipom Zadravec, ki je sedaj uslužben v južni Srbiji. Obadva novoporočenca sta iz uglednih hiš in od dobrih krščanskih staršev. Po izvršeni poroki so njima naše vrle cerkvene pevke zapele primerno Marijino pesmico. Bog njima daj obilo sreče in blagoslova! Gostije se je udeležil tudi naš g. Prelog, posestnik iz Zagajč, Sv. Marjeta, kakor tudi stric neveste, g. Zebec s soprogo, trgovec v Poljčanah, in domači g. župnik, ki je na tuk. župniji izvršil prvo poroko.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Po daljši, skoro triletni težki bolezni je izdihnil svojo blago dušo Tomaž Suhač, posestnik v Slaptincih, oče č. p. Ruperta, kaplana v frančiškanski župniji v Mariboru, in Joška, ki je pravkar v poletnem semestru končal pravne študije na ljubljanski univerzi. Pokojni Tomaž je bil dobrega, mirnega in šaljivega značaja ter so ga vsi znanci zelo čislali in ljubili. Imel je do siromakov in pomanjkanje trpečih zmiraj odprto srce in darežljivo roko. Dasiravno telesno ni bil nikdar posebno trden, je vendar celo svoje življenje trdo delal, da je lahko preskrbel celo družino, skozi 20 let dajal prevžitek in izšolal dva sina. K njegovi smrti so prihiteli vsi njegovi otroci, štirje po številu, ki so že vsi preskrbljeni. Lep pogreb, ki je pokazal, kako je bil pokojnik vsestransko priljubljen, je vodil njegov sin p. Rupert. Naj si v miru spočije njegovo truplo v hladni zemlji, njegova duša pa naj pri Bogu raj uživa!

Št. Ilj pod Turjakom. Lep in pristrčen praznik je dne 27. julija obhajala naša župnija. Njen nad vse spoštovani in priljubljeni vč. g. župnik Davorin Roškar je obhajal svojo 40-letnico duhovništva. Jubilat je leta 1915 prišel za župnika v Št. Ilj pod Turjakom, kjer alužuje še sedaj že celih 18 let. Pod njegovim dušnim pastirstvom se je župna cerkev povsem prenovila in olepšala, svoje farane pa je versko obnovil. Glavna njegova skrb je, da so njegovi farani dobri in verni katoličani. Zato najdemo v Št. Ilju tudi celo vrsto dobro uspevajočih katoliških in verskih društev. Deluje pa tudi v javnem življenju pri hranilnici in je on največ pripomogel in delal na to, da se je pred par leti postavil lep spomenik v

svetovni vojni padlim faranom. Za njegovo plodnosno delo je bil leta 1930 odlikovan z redom Sv. Save 4. stopnje. G. jublanta, kateremu se je ob 40. duhovniškem jubileju poklonila vsa župnija, naj Bog ohrani zdravega in čilega do zlate maše!

Sladkagora. Kakor druga leta, se vršijo tudi letos romarski shodi dne 12., 13. in 14. avgusta. Poleg nebeških milosti, ki jih bodele romarji prejeli, bodele letos prvikrat tudi uživali dobroto božje dobre in pitne vode, ki vam jo nudi novi vodovod. Dozdaj ste dobre pitne vode pogrešali. Zdaj pa bodele poleg nadnaravnih dobrot Boga in Marijo slavili tudi radi naravnih dobrot.

Jurklošter. Umrl je dne 24. julija Tovornik Karl, mežnar pri Sv. Trojici, podružnici v Jurkloštru, za pljučnico, star 68 let. Bil je prvi mrlič, ki je bil pokopan po slovenskem obredu v tukajšnji župniji. Naj počiva v miru!

Koprivnica pri Rajhenburgu. Iz 8 do 10 župnij se je zgrnilo v nedeljo dne 26. julija verno ljudstvo okoli koprivniške Matere božje, da bi prisostvovalo novi sv. maši, ki jo je daroval domačin g. p. Rafael Ašič iz reda očetov cistercijanov iz Stične. Pridigoval je novomašnikov stric g. Ašič Maks, kaplan iz Sv. Križa pri Ljutomeru. Že 21 let je poteklo, odkar ni bilo v Koprivnici nobene nove sv. maše, ker jo je zadnjič daroval g. p. Angel Pečnik leta 1912. Pred to pa je bila zadnja leta 1902, ki jo je imel novomašnikov pridigar, g. Ašič M. Zanimanje za to lepo cerkveno slovesnost je bilo radi redkosti slučajev tem večje. G. novomašniku želimo, da bi mu božje usmiljenje rosilo na njegovo trnjevo pot prav obilo blagoslova!

Gorica pri Rajhenburgu. Naša podružnična cerkev rajhenburške župnije si je v dneih od 16. do 19. julija nadela svečano lice, ko jo je počastilo s svojim obiskom pet duhovnikov: domačinov, ki so v njej z g. novomašnikom p. Rafaelom Ašičem na čelu ponovno par dni zaporedoma darovali presveto daritev. Srca vseh domačinov so bila prevzeta veselja, ko so mogli prisostvovati v ljubki domači cerkvi ne samo eni, marveč več sv. mašam. Saj je pa tudi malo takih podružnic, ki bi imele v neposredni bližini kar pet duhovnikov, ki so: gg. Ašič Maks, kaplan v Križevcih pri Ljutomeru; Pribožič Jurij, župnik v Zagorju; Pri-

božič Peter, kaplan magdalenske župnije v Mariboru; p. Ašič Simon in p. Ašič Rafael, novomašnik. Poslednja dva sta iz reda očetov cistercijancev, to je iz reda belih menihov v Stični na Dolenjskem, katerim v slavo in čast so posvečene letošnje večernice Družbe sv. Mohorja z naslovom »Beli menihi«. Domačini iskreno žele in bodo v ta namen prosili ljube ga Boga, da bi jih mogli še večkrat skupno obiskati vsi duhovniki-rojaki v prijazni cerkvi sv. Duha na Gorici pri Rajhenburgu.

Viničarski vestnik.

Tajništvo zveze v Mariboru izjemoma uraduje tudi sedaj v nedeljo dne 6. avgusta od 8. ure naprej. To radi prevelike sedanje zaposelnosti viničarjev na polju in v vinogradih, ker bi bilo drugače marsikomu nemogoče urediti si svoje stanovske in organizacijske posle. Pisarna »Strokovne zveze viničarjev« se nahaja v palači Delavske zbornice v III. nadstropju v prostorih »Jugoslovanske strokovne zveze«.

Kamnica pri Mariboru. Zadnjo nedeljo se je tu vršilo lepo obiskano zborovanje viničarjev. O velikem pomenu ter koristi strokovne organizacije je poročal tajnik zveze tov. P. Rozman. Vsi navzoči so se takoj organizirali.

Po našem romanju — zahvala!

Lavantinci smo letos šli na trojno romanje: Bili smo na Rakovniku, nato pri biserni sv. maši na Stadionu in nazadnje še na Brezjah. Pripravljalni odbor čuti dolžnost, da se zahvali tem potom predvsem našemu prevzvišenemu nadpastirju, da nas je na celotni naši romarski poti spremljal. Zahvalujemo se prav posebno našim gg. duhovnikom, župnikom kakor kaplanom. Izvršili ste takorekoč mobilizacijo Lavantincev, kajti samo štiri dni ste imeli časa za prijavo in ste prav po vojaško točno in natančno vse uredili. Nikakor ne bomo pozabili zahvaliti se železniški direkciji, ki je vse uredila, da smo se vozili v redu, posebno še, da nam je v zadnjem trenutku v Ljubla-

Februar. Prav trda zima je še v teh gorah med gozdovi. Od skalnatega čoka, ki leži poleg moje hiše, vise meter dolge ledene sveče. Videti je kakor kristalne orgle, ki so postavljene v to srebrno gozdno cerkev. Po poti ob potoku gori se vzpenjajo stare, debele vrbe, okorno kakor kmetje, ki prihajajo v cerkev v belih ovčjih kožuhih, poleg orgel pa stoji nekaj belih brez, ki so kakor lične device, katere nameravajo zapeti po božno pesem.

Včasi, kadar brije veter, zapoje v resnici in srebrne orgle done k pesmi z nežnim nebeškim glasom. Tedaj stoji ves gozd v pobožnem zamaknjenju. Najtišje so jelčice; kleče na tleh v svojih zelenih plaščkih z oglavnico in se ne ganejo. Za njimi stoji velika smreka kakor kakšna stroga prednica v samostanu, ki gleda na to, da so otroci v cerkvi kar najbolj pristojni. Večkrat mislim, da bi se male jelčice nespodobno vedle, če bi kdo veliko smreko posekal.

Daleč zadaj v cerkvi moli kvišku križ z večno lučjo. Vidim ga lahko s svojega okna. Pred

mnogimi leti so našli na tistem kraju edinega sina nekega bogatega gospoda ustreljenega. »Po nepredvidnosti« — je bilo rečeno. Tedaj je bogati gospod zaobljubil križ in ga dal postaviti. Križ je umetnina; les križa neobdelan, kakor križ pač mora biti, nič ni pridejanega, Križani pa, čigar človeško telo je božansko lepo, se dviga od teh surovih brun, na katera so pripete njegove smrtne bolečine, s pretresljivim nasprotjem.

Tudi večna luč je lepo delo. Napraviti jo je moral človek, ki je še znal kovati železo. Rubinasto rdečo luč v svetilnici vidijo ljudje po vsej dolini. Če bi luč dogorela, bi prišla nesreča, pravijo ljudje. Ugasne pa celo v najbolj viharjih nočeh ne. Le ko bi bili ljudje tako vnemarni, da bi ji ne prilili olja, bi ugasnila. In potem bi prišla nesreča. Olje pa mora doliti vedno le dekle, ki je še devica. Občina poveri s tem ubogo deklico, kateri je to opravilo v veliko čast. Kadar se to dekle moži, ji kupi občina nevestino obleko iz bele svile.

Dalje sledi.

tožbo na ločitev zakona. Utemeljila je svojo vlogo z navedbo, češ, njen mož nosi predolgo brado in radi tega se smeši v javnosti. Ona ne more s njim radi brade na cesto. Njen mož je še povrh ponosen na svojo brado in je nikakor noče žrtvovati njej na ljubo. Prosila ga je, naj si brado pristriže vsaj za polovico, nit v ta predlog ni privolil. S tem je dokazal, da je njemu več za brado nego za ženo. — Sodišče je izreklo ločitev zakona in obsodilo moža, da mora plačevati svoji ženi na teden 300 frankov.

Inserirajte!